

»Oväntad bröllopsgäst», GA. nr 25: 2.

Hammerdal.

Där stod en jungfru på brottande bärg ock tit-tar ut-öf-ver ett haf :||

haf. Där fick hon se ett gångandeskepp, Där fick hon se ett

gångandeskepp, Som fult med gref-var var.

2. Den lilla ock den minsta
af alla grefvar sju,
han ville med jungfrun trolofvade sig,¹
så unger som han var.
3. Ock ungersven drager gullringarne fem
ock sätter på jungfruns hand.
4. Ack säg, ack säg, du lilla vän,
du har hittat i grönan äng.
5. Men till att ljuga för moder min
det går väl intet an.
Det är bättre att tala sanningen
ock säga ungersven i namn.
6. Ock ungersven bad sin lärare
ock till sin käraste vän²:
Jag vill en liten tid bortres',
jag kommer snart igen.
7. När ungersven' voro bortreste,
fick jungfrun en annan vän,
som hon förut har älskade³
ock älskade mer igen.
8. När tre år voro förliden
ock ungersven kommer igen,
då går han upp till sin fader:
Hur mår allra kärestan min?
9. Du har varit för länge bortrester,
i dag står din käresta brud.
Men ho kan vara vännen din,
det vet allenast Gud.
10. Ock ungersven går i kammaren in
ock kammar ock krusar sitt hår.
Sen gick han upp till bröllopgård,
alt intill där bröllopet var.
11. Ock ungersven tar bruden i snöhvita hand,
han dansade golfvet omkring;
så sakta som han dansade,
så blekna' hon på kind.
12. Hvarför är du så bleker
ock inte något röd? —

¹) GA. »trolofva sig.» -de tillsatt för meterns skull, liksom »rännade» v. 14, ock trol. »älskade» v. 7; jfr »lillade bror» o. d. (R. B.) ²) GA. »sin allera-, sin allera käraste vän.» ³) GA. »den hon tillförne älskade»

Det har ej talats sanningen,
det har sagts du varit död.

13. Ock ungersven gångar i kammaren in,
slog dörren efter sig;
där satte han sig på förgyllande stol
ock skref ett skiljobref.
14. Ock när som brefvet var skrivet
ock timman var förbi,
då drog han upp sitt blanka svärd
ock rännade i sitt lif.
15. När blodet började rinna
som stridaste strömmars flod,
då drog han upp sin kammaredörr:
Kom sköna jungfru ock se.
16. Ack sen, i unga flickor,
hur ömkeligt det är,
att tala med falska tungor
ock ha en annan kär.
18. I himmelen, i himmelen,
i himmelen tränga på.¹
Men du skall en gång få svara för
hur illa du har gjort.

Denna visa var särdeles omtykt ock sjöngs på olika melodier öfver

alt i Jämtland.